

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **1/ J. K., 2/ Ing. E. S., 3/ Ing. L. S., 4/ J. B., 5/ J. B., 6/ L. B.**, všetkých zastúpených JUDr. V. F., advokátom so sídlom v P. proti žalovanému **T.**, IČO 35876115, zastúpenému JUDr. L. S., advokátom so sídlom v **Bo náhradu** **škody** **za neposkytnuté služby**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I, pod sp.zn. 25 C 13/2008, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. februára 2012, sp.zn. 9 Co 83/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom 1/ až 6/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20. septembra 2010, č.k. 25 C 13/2008-177 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov 1/, 2/ a 3/ istinu vo výške 123,95 € spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne z dlžnej sumy od 26. septembra 2007 do zaplatenia; žalobcom 4/, 5/ a 6/ každému istinu vo výške 135,22 € spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne z dlžnej sumy od 13. októbra 2007 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj náhradu trov konania každému zo žalobcov 1/, 2/ a 3/ vo výške 42,39 € a každému zo žalobcov 4/, 5/, 6/ trovy konania vo výške 59,73 € k rukám ich právneho zástupcu. Vo zvyšku návrh žalobcov zamietol. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobcovia 1/ až 3/ uzavreli 26. júla 2007 so žalovaným Zmluvu o obstaraní zájazdu, predmetom ktorej bolo zabezpečenie zájazdu v Turecku, Alanyi, v hoteli G. 3+, v termíne od 28. júla 2007 do 8. augusta 2007 pre tri osoby, v ubytovacej kapacite 2+1 + 1, s leteckou dopravou z Košíc a službami „all inclusive“ v celkovej cene 1 628,96 € (49 074,-Sk), keď základná cena zájazdu pre jednu osobu predstavovala 417,91 € (12 590,-Sk), letiskový poplatok 99,25 € (2 990,-Sk), palivový poplatok 16,27 € (490,-Sk) a poistenie proti insolventnosti 9,56 € (288,-Sk). Žalobcovia 4/ až 6/ uzavreli so žalovaným

Zmluvu o obstaraní zájazdu 26. júla 2007, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal zabezpečiť zájazd v Turecku, v hoteli G. v termíne od 28. júla 2007 do 8. augusta 2007 pre tri osoby, v ubytovacej kapacite 2 +1, s leteckou dopravou z Bratislavy a službami „all inclusive“ v celkovej cene 1 666 € (50 190,-SK), keď základná cena zájazdu pre jednu osobu predstavovala 417,91 € (12 590,-Sk), letiskový poplatok 99,25 € (2 990,-Sk), palivový poplatok 16,27 € (490,-Sk) a cestovné poistenie a poistenie proti insolventnosti 21,91 € (660,-Sk). Poukázal na to, že žalobcovia 1/ až 6/ sa domáhali voči žalovanému zaplata sumy 208,96 € (6 295,Sk) ako náhrady škody za nedodržanie záväzkových povinností žalovaného zo Zmluvy o obstaraní zájazdu z 26. júla 2007. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 741a a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobcovia splnili podmienky obsiahnuté v § 741i ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože služby poskytnuté žalobcom v hoteli S. neboli rovnakej, príp. vyššej kvality, ako tie objednané na základe zmluvy o obstaraní zájazdu v hoteli G.. Konštatoval, že žalobcom potom patrí za čerpanie služieb objektívne nižšej kvality náhrada v súlade s ustanovením § 741k ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom táto náhrada predstavuje finančný rozdiel medzi objednanými a skutočne dodanými službami. Pri stanovení konkrétnej výšky tohto rozdielu aplikoval ustanovenie § 136 O.s.p. Pri určovaní konkrétnej výšky náhrady odpočítal zo základnej ceny zájazdu pre jednu osobu v sume 417,91 € (12 590,-Sk) hodnotu letenky a služieb poskytovaných počas letu do Turecka vo výške 192,54 € (5 800,48 Sk) na jednu osobu; nezohľadnil v tomto odpočte náklady na letiskové poplatky spolu vo výške 29,01€ (874,-Sk), pretože tieto boli predmetom samostatnej úhrady zo strany žalobcov v zmysle zmluvy o obstaraní zájazdu. Výsledná suma 225,37 € (6 789,52 Sk), ktorá ostala po odpočítaní leteckej dopravy, potom predstavovala cenu žalobcami objednaných služieb pripadajúcich na ubytovanie, jeho lokalitu, služby delegáta a služby „all inclusive“. Pokiaľ ide o samotný hotel, dospel k záveru o nekvalitne poskytnutých službách hotela zo strany žalovaného, a to pri žalobcoch 4/ až 6/ v rozsahu 30 %, pri žalobcoch 1/ až 3/ v rozsahu 25 %. Pokiaľ išlo o druhú oblasť týkajúcu sa služieb delegáta, hodnotil ním poskytnuté služby ako služby nižšej kvality v rozsahu 10 %. Poskytnutie služieb „all inclusive“ žalovaným posúdil ako služby nižšej kvality v rozsahu 20 %. Sumarizáciou všetkých troch zložiek mal za preukázané, že žalovaný z hodnoty objednaných služieb neposkytol žalobcom 1/ až 3/ služby v rozsahu 55 % a v prípade žalobcov 4/ až 6/ v rozsahu 60 %, čo v peňažnom vyjadrení znamená rozdiel medzi objednanými a skutočne dodanými službami vo výške 123,95 € (55 % z 225,37 €)

pri žalobcoch 1/ až 3/; vo výške 135,22 € (60 % z 225,37 €) pri žalobcoch 4/ až 6/, vo zvyšnej časti ich nárok ako nedôvodný zamietol. Zároveň priznal žalobcom 1/ až 3/ každému spolu s istinou 123,95 € aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne od 26. septembra 2007 (výška diskontnej sadzby NBS bola k uvedenému dátumu 4 %) a žalobcom 4/ až 6/ spolu s istinou

135,22 € aj úrok z omeškania 8 % ročne od 13. októbra 2007 (výška diskontnej sadzby NBS bola k uvedenému dátumu 4 %). Vo zvyšku uplatňovaného úroku z omeškania ich návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. februára 2012, č.k. 9 Co 83/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcom 1/ až 6/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Konštatoval, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu žalobcov, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1 a 4 O.s.p.) a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom. Stotožnil sa so skutkovými závermi súdu prvého stupňa, a to, že služby poskytnuté žalobcom v hoteli S. neboli rovnakej, príp. vyššej kvality, ako tie objednané na základe zmluvy o obstaraní zájazdu v hoteli G. a právnymi závermi, že žalobcom patrí za čerpanie služieb objektívne nižšej kvality náhrada v súlade s ustanovením § 741k ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom táto náhrada predstavuje finančný rozdiel medzi objednanými a skutočne dodanými službami. Mal za to, že použité ustanovenie súd prvého stupňa aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k čiastočnému vyhovneniu návrhu aj náležité v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Na základe toho sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že žalovaný vo svojom odvolaní v jeho podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, pričom konštatoval, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi súd prvého stupňa dôsledne vysporiadal, uviedol, prečo na ne neprihliadol, a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Dospel k záveru, že obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov. Okrem toho venoval pozornosť aj námietkam žalovaného spochybňujúcim nedodržanie postupu upraveného v ustanovení § 741i ods. 2 Občianskeho zákonníka; námietkam spochybňujúcim závery súdu prvého stupňa označiac hodnotenie vzniku zmluvného vzťahu v prípade žalobcov 1/ až 3/ za nepresvedčivé; námietkam namietajúcim hodnotenie výpovede svedkyne dožiadaným súdom bez prítomnosti odporcu; námietkam hodnotiacim ubytovanie súdom prvého stupňa a námietkam o nesprávnom výpočte rozdielu medzi objednanými a poskytnutými službami. O trovách konania rozhodol podľa § 224 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa jeho názoru tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Vytýkal odvolaciemu súdu nedostatok odôvodnenia vo vzťahu k jeho námietkam uvedeným v odvolaní, najmä pokiaľ ide o existenciu náhrady škody a posúdenie prípadného rozdielu medzi ponúkanými a poskytnutými službami, pričom v tejto súvislosti namietal, že len samotná formulácia ustanovenia § 3 a nasl. vyhlášky č. 277/2008 Z.z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaraďovaní do ich kategórií a tried spochybňuje záver konajúcich súdov v danej veci. Uviedol, že vyhodnotiť poskytnutie ubytovacieho zariadenia vyššej kvality oproti zmluvne dohodnutému charakteru ubytovacieho zariadenia je z pohľadu uplatňovaného nároku nelogické, keďže nejde v danom prípade o aplikáciu ustanovenia § 741k ods. 3 písm. b) Občianskeho zákonníka per analogiam, v zmysle ktorého nemá cestovná kancelária nárok na vyššie náklady v súvislosti s obstaraním dohodnutej služby. Za zjavné nepochopenie považoval aj aplikáciu samotného inštitútu „all inclusive“, ktorý mal byť posudzovaný ako samostatná služba. Poukázal na to, že platná právna úprava zákona č. 281/2001 Z.z., ako aj smernica Rady č. 90/314/EEC z 13. júna 1990, takýto prístup neumožňujú. Taktiež namietal aj nesprávne vyhodnotenie žalobcami predloženého dôkazu. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobcovia 1/ až 6/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu považujú za zákonné a vecne správne a navrhli odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 17. januára 2008, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Bratislava I, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 450/2007 Z.z. 8100,- Sk (268,90 €) a jej trojnásobok teda predstavoval sumu 806,70 €. Suma 123,95 € u žalobcov 1/ až 3/ a suma 135,22 € u žalobcov 4/ až 6/ (každý zo žalobcov má postavenie samostatného účastníka konania v zmysle ustanovenia § 91 ods. 1 O.s.p), ktorá bola žalobcom 1/ až 6/ priznaná právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. nie je teda prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania

vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalovaný existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor), porovnaj napr. sp.zn. III. ÚS 156/06, sp.zn. III. ÚS 331/04, sp.zn. II. ÚS 174/04.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne

posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov

zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany žalovaného, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo súd priznal žalobcom 1/ až 6/ náhradu škody za neposkytnuté služby. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Pokiaľ žalovaný odôvodnil svoje dovolanie tým, že sudy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods.2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalovaný namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie

dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom 1/ až 6/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. októbra 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

